

La màquina.

En un món on quasi totes les fonts d'energia estaven esgotant-se, milers de científics estudiaven i plantejaven teories per crear nous invents sostenibles.

Cada vegada el problema s'agreujava més i més, en algunes ciutats importants aquesta crisi estava arribant al descontrol i l'angoixa dels seus habitants. Encara hi havia electricitat, però cada vegada era més lenta i fallava més.

Un dels millors científics del món (qui sabrà com) va inventar "La Màquina". Per fi la humanitat havia trobat una solució, però tot tenia un preu.

L'invent, en definitiva, consistia a transformar la imaginació humana (i d'alguna manera la seua esperança) en electricitat mitjançant uns receptors neuromagnètics.

En un principi sols uns pocs empresaris podien adquirir-ne alguna i amb la seua pròpia imaginació aconseguien energia per al seu ús personal, però prompte tot va canviar.

Molts rics es van veure obligats a pagar per la inventiva d'altres persones. En uns mesos, multinacionals i, fins i tot, empreses públiques havient creat indústries generadores d'electricitat.

Aquells que en un principi eren desgraciats ja ni tan sols podien imaginar un món millor o unes condicions diferents. S'havien convertit en un instrument més dels poderosos i no va tardar a predominar l'esclavitud.

Així i tot, la resta de la població, contents per mantindre el seu nivell de vida, consentien aquesta situació i feien veure que no ocorria res estrany. Sols uns pocs artistes, conscients de la importància de la seua creativitat, començaren manifestacions i queixes contra la injustícia.

Músics que feien sonar cançons desesperades, escriptors que deixaven constància dels problemes als seus llibres o periòdics... Però, qui anava a escoltar-los? La manipulació exercida era massa gran i tots creien que exageraven.

Tots ho creien fins que es van adonar que aquesta nova font d'energia també generava residus i, aquesta vegada, fins i tot, més esgarrifadors que la contaminació o el canvi climàtic: eren pensaments i fragments de la intel·ligència humana. Dit d'una altra manera, s'estava creant una mena d'ésser omnipresent capaç d'intervindre en la realitat. Aquest es comunicava amb missatges al cel i a mesura que passava el temps es feia més influent.

Així i tot, açò no era el que més espantava les persones, sinó la seua capacitat de jutjar. Des de l'aparició de les primeres civilitzacions havien sorgit déus i deesses capaços de discernir entre el bé i el mal per modelar la conducta de les persones.

Ara, "algú" objectiu i a qui no podien fer canviar d'opinió deixava de costat les seues excuses i alterava la seua consciència.

Per sort o per desgràcia, eixe "algú" sóc jo, la conseqüència del fet que els éssers humans hagen oblidat els seus drets. Algú ha de defensar-los d'ells mateixos. Feia massa temps que ni la dignitat ni la raó, la llibertat o la igualtat eren importants i era inevitable la meua aparició.

No recordaven que els drets humans són l'eina que els permet conèixer i representar allò que ningú no hauria de furtar mai a una persona, allò que pot evitar que els éssers humans es convertisquen en una ferramenta o una màquina més d'aquells que tenen el poder.

Com va a funcionar un món on els drets no els poden tindre tots i on ningú no vol admetre que les injustícies són en part culpa seua?

Per això estic jo ací, per lluitar en memòria d'aquells que ja no ho poden fer. Dels que els van perdre per la raça, religió, classe social o sexe. Algun dia no serà necessària la meua presència perquè els humans hauran après.

Jo sóc el Síndic de Greuges.